

ОСОБЛИВОСТІ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Інвестиційна діяльність підприємства підпорядкована певній інвестиційній політиці, розробленій підприємством в складі його фінансової стратегії (для інституційних інвесторів – інвестиційних компаній, інвестиційних фондів і т.п. – вона розробляється, як самостійна інвестиційна стратегія). Основною ціллю інвестиційної політики є забезпечення найефективніших шляхів розширення активів підприємства з позицій перспектив його розвитку і збільшення його ринкової вартості. З врахуванням цієї цілі зміст політики управління інвестиціями підприємства можна сформулювати наступним чином: інвестиційна політика представляє собою частину загальної фінансової стратегії підприємства, яка заключається у виборі і реалізації найефективніших шляхів розширення об'єму його активів для забезпечення основних напрямків його розвитку.

В процесі формування інвестиційної політики підприємства, як правило, виділяють три основні напрямки: реальні інвестиції; фінансові інвестиції; інноваційні інвестиції [1].

Специфіка різних форм інвестиції визначає особливості управління ними, які вимагають спеціального розгляду.

Важлива роль в організації інвестиційної діяльності належить державі. Державна інвестиційна політика – це комплекс правових, адміністративних та економічних заходів, спрямованих на поширення та активізацію інвестиційних процесів. Аналіз світової практики інвестиційних процесів дає можливість виділити два типи державної інвестиційної політики: пасивну та активну. Пасивна державна інвестиційна політика полягає в тому, що держава застосовує методи переважно правового та економічного характеру, обмежуючи безпосереднє адміністративне втручання в інвестиційні процеси до мінімуму. У разі активної державної інвестиційної політики держава широко застосовує всі види методів і часто сама стає інвестором [2].

Особливість інвестиційної політики держави в Україні визначається ситуацією, яка склалася в інвестиційному комплексі та в інвестиційній діяльності. Їй властиві: надзвичайно низькі темпи оновлення виробничого апарату; зниження інвестиційної активності суб'єктів; деформована структура економіки у бік гіпертрофії оборонної і видобувної промисловості, її витратний характер; хронічний дефіцит оборотних засобів підприємств за умов інфляції, через що виникає необхідність використання кредитних ресурсів; напруженість державного і місцевого бюджетів, внаслідок чого скорочуються можливості бюджетного фінансування інвестицій [1].

Аналіз надходження іноземних інвестицій в Україну свідчить, що на сьогодні ця молода незалежна держава ще не створила належної бази для залучення капіталів з-за кордону. Тому найважливішими умовами залучення інвестицій є стабілізація макроекономічного середовища, а також удосконалення законів і нормативних актів. Але, водночас, дані питання не можуть бути розв'язані без загальної соціально-економічної стабілізації в країні.

Найістотношою перешкодою для діяльності іноземних інвесторів в Україні є недосконалість відповідного законодавства. Спроби вдосконалення нормативних актів згідно з цілями України, а також мотивації іноземних партнерів зумовили часті зміни в українському законодавстві. До останнього часу не запропоновано жодного законодавчого акта, який би був достатньо відпрацьованим, універсальним. Ускладнює ситуацію і практика коригування нормативних актів під час їх руху від верхніх рівнів управління до нижніх [5].

До головних факторів, що стримують формування економічного середовища, сприятливого для залучення інвестицій, можна віднести також і невизначеність пріоритетів ринкового трансформування економіки та повільність процесів приватизації.

Проблеми соціально-психологічного характеру в залученні інвестицій пов'язані з відсутністю ринкового менталітету у вітчизняних бізнесменів, що проявляється у їх нездатності самостійно приймати відповідальні рішення, швидко орієнтуватись у мінливому економічному середовищі.

Залученню інвестицій перешкоджають нерозвинутість комунікаційних засобів, незабезпеченість повною, надійною нормативно-правовою та комерційною інформацією [4].

Інвестиційна політика держави здійснюється через механізм державного регулювання.

В економіці України у цьому відношенні склалася непроста ситуація. Держава, що збідніла внаслідок гострої економічної кризи, втрачає надійні джерела необхідного інвестування. І тепер, прагнучи, хоча б з чималим запізненням, відродити й активізувати політику відтворення як основу стабілізації та оновлення національного товаровиробництва, наразилася на протидію певних політичних і економічних сил. Концентрація фінансового капіталу у сферах нових структур, тіньового обігу та банківської системи, які не прагнуть до виробничого інвестування, по суті, гальмує відтворювальні процеси, економічну стабілізацію і зростання.

Список використаних джерел

1. Васильченко С. М. Теоретичні основи інвестування // Фінанси України. – 2001. – № 1.
2. Економіка підприємства: підручник / за заг. ред. С. Ф. Покропивного. – [вид. 2-ге, перероб. та доп.]. – К.: КНЕУ, 2005. – 528 с.

3. Економічна енциклопедія: у трьох томах. Т. 1. / ред. кол.: С. В. Мочерний (відп. ред.) та ін. – К.: Видавничий центр «Академія», 2000. – 864 с.
 4. Колосов О. Особливості державного управління залученням іноземних інвестицій в економіку України / Колосов О. // Зб. наук. праць УАДУ. – 2005. – Вип. 2. – Ч. 1. – С. 109–111.
- Симоненко Л. І. Інвестиційний процес в Україні в умовах перехідної економіки / Симоненко Л. І. // Фінанси України. – 2004. – № 8. – С. 112.